

AJUNTAMENT DE CALDES DE MONTBUI

Memòria d'unes calderines a Senegal

VOLUNTARIAT 2017

Irina Heredia Maye i Maria Rebellón Abad

Agost de 2017

MEMÒRIA D'UNES CALDERINES A SENEGAL

Fer una memòria del nostre voluntariat, viatge, vivència, experiència, somni, etc., que hem realitzat, és bastant complicat, ja que son moltes les coses que hem conegut i après, sentit i estima't, vist i reaccionat... Però tot i així ho intentarem descriure el millor que sapiguem.

Què tal si remuntem abans d'agafar tant sols l'avió? Estàvem tant emocionades i nervioses que cap de nosaltres acabava de ser conscient de que havia arribat el moment de marxar, que en un vist i no vist estaríem a un país completament diferent al nostre i, que la nostra capacitat d'adaptació hauria de ser ràpida i eficaç. I amb tots aquests pensaments i sentiments vam arribar a l'aeroport de Dakar, on en Carles Gil, escolapi i director de Notre Dame d'Afrique, ens esperava per portar-nos cap a la casa. Les nostres cinc companyes calderines que compartien l'experiència amb nosaltres es van allotjar en unes habitacions que al cap de dos o tres dies van deixar lliures per anar-se'n a la seva destinació, excepte nosaltres (Irina i Maria) que ens allotjàvem per quedar-nos-hi durant tot el voluntariat (**Annex 1**).

Després de quatre dies lliures per a poder conèixer als monitors i conèixer tot el que ens envoltava, vam tenir la primera reunió d'equip amb en Carles Gil i la resta de l'equip de monitors per a poder conscienciar-nos de tota la feina que hauríem de realitzar durant el "patronage" i la "colonie". En aquesta reunió es va fer distribució de grups segons l'edat (petits, mitjans, grans i adolescents), on es va triar al responsable de cada un d'ells i la resta de monitors que formarien part d'aquests. Es va explicar quina rutina seguiríem durant els 21 dies de voluntariat, tenint en compte que vam estar 12 dies a Notre Dame d'Afrique fent el "patronage" però després anàvem cap a Mboro, poble on vam realitzar la "colonie".

Així doncs, un dimarts 11 de juliol de 2017 vam encetar el "patronage", on els nens arribaven a partir de les 9:00h. De mentres, nosaltres els rebíem i els fèiem passar o bé al pati o bé a la classe on seguidament es duia a terme la "Classe du chant" (**Annex 2**). Tot i així, no tots els nens arribaven de la mateixa manera, ja que gran part vivien molt lluny de Notre Dame, així que es facilitava un autobús amb la supervisió d'alguns monitors. La classe de cant era la primera activitat del dia i, creiem, que la més important i participativa de totes. Els nens cantaven, ballaven i aprenien milers de cançons, de manera que també feia que s'activessin i agafessin un rol més bonic amb els monitors. Aquesta classe durava entre tres quarts d'hora a una hora aproximadament. Just després ens separàvem per grups i fèiem l'activitat preparada el dia anterior (**Annex 3**). Quan arribava l'hora de l'esmorzar ens reuníem tots al pati de la casa i els hi repartíem el que haguessin preparat els monitors encarregats. Després fèiem la representació diària de l'història d'Aladdin (**Annex 4**) i ens acomiadàvem fent una rotllana per cantar un parell de cançons o fer quelcom tots junts (aproximadament un total de 118 nens), on el monitor encarregat (cada dia un) feia de guia i dinamitzava les activitats (**Annex 5**).

A les 12:30h finalitzava el “patronage” i els nens marxaven cap a casa, alguns amb els pares i els altres amb l'autobús que els havia portat pel matí junt amb els mateixos monitors. Posteriorment, els monitors fèiem una reunió que constava de dues parts, la primera era una valoració de la jornada on es comentaven diferents aspectes com per exemple les incidències, els objectius pedagògics tractats durant el dia, què es podria millorar per una pròxima activitat, la feina dels monitors, quins son els valors que els nens han pogut treure de les activitats, comentaris sobre la jornada en general, els nens o els monitors, etc. D'altra banda, la segona part consistia en preparar la jornada del dia següent. A vegades havíem de preparar material per activitats plàstiques, altres distribuir-nos en equip per l'excursió o sortida a la platja, aconseguir el material per a fer activitats d'esport o senzillament el vestuari per la representació escènica.

Passats els 12 dies de “Patronage” va arribar el moment de fer maletes, posar-les a l'autocar i arrancar direcció Mboro on passaríem 9 dies de colònies (Annex 6). Les jornades allà van ser més completes, ja que eren 24h amb els nens. Per una millor organització, es van fer 6 grups per a fer les tasques de convivència i neteja: fer la vaixella, lavabos matí, lavabos tarda, recollir tota la brossa del pati, preparació de l'esmorzar/berenar i, finalment, preparació de les taules per cada àpat. Els monitors ens posàvem en peu a les 7:00h per despertar als nens cap a les 7:30h i realitzar el bany del matí. Mentre uns els despertàvem els altres preparàvem l'esmorzar: alguns entrepans amb “chocopan” i altres amb mantega, un vol enorme amb llet i l'altre amb llet i colacao. A les 8:00h es servia l'esmorzar al pati, al cap d'una mitja hora els encarregats de la vaixella rentaven tots els estris utilitzats, es recollia la brossa i es feien els lavabos. A partir d'aquí el matí era com al “patronage” amb la diferència que a les 12:30 seguíem fent activitats fins a l'hora de dinar. Per dinar estàvem un monitor amb X nens i així controlàvem que tots mengessin bé i que no hi haguessin problemes. La tarda començava amb una migdiada d'una hora i mitja aproximadament, seguida de diferents activitats i jocs que finalitzaven amb l'hora del berenar, repartit pels monitors encarregats de preparar-lo. Després del berenar arribava l'hora de la dutxa, juntament amb el moment d'esbarjo i dansa fins que les taules estaven llestes per sopar, cap a les 20:00h/20:30h. La mecànica del sopar era la mateixa que la del dinar, però aquest àpat anava seguit d'unes altres activitats, cants o danses fins que arribaven les 23:00h, hora en la qual els nens anaven a dormir. Tot seguit, cap a les 23:00h els monitors fèiem la reunió (com al “patronage”) i una vegada ho teníem tot enllestit, finalitzava la jornada. Durant aquesta estada a Mboro va ser on es van realitzar els jocs olímpics, on es van crear quatre equips que van competir entre ells durant tres dies per aconseguir la victòria. En aquests jocs vam poder veure l'obertura amb el jurat i la torxa olímpica inclosa, la bona rivalitat dels equips, la originalitat i rapidesa amb l'organització i execució dels jocs i la clausura amb la qualificació dels equips (Annex7).

Podríem dir que això és tot el que hem fet i, òbviament, sense explicar mil coses. Però considerem que hi ha hagut sentiments i vivències que amb l'explicació de les jornades en general no hem pogut dir, així doncs, creiem oportú que de forma individual cadascuna de nosaltres faci una petita valoració més personal de l'experiència.

MARIA REBELLÓN:

Recordo que abans de marxar, tothom deia que aquesta experiència ens canviaria la vida i jo, pensava que seria una vivència molt positiva i bonica però que segurament no hi hauria per tant. He de dir que, veritablement, m'ha canviat. No sé fins a quin punt m'haurà canviat la vida o me la canviarà, però com a mínim si que ho ha fet dins meu. Ha sigut sens dubte el millor que he fet mai i no pel sentiment de "he anat a salvar el món" perquè qui m'ha salvat, han sigut tots ells. Ens han ensenyat a que la felicitat real es pot aconseguir, que milers de coses materials i no materials a les qual donem molta importància no les tenen, que pels nens el més important de tot és que interactuïs, que juguis, que ballis i que cantis amb ells. Ens han ensenyat com s'ha de cuidar i tractar a algú que no forma part del teu país i entorn, i que és molt més senzill del que sembla formar part d'una família en tant sols 30 dies. Poder conèixer més de la seva cultura, de la seva manera de viure i fer, conèixer-los a ells (tant monitors, com nens, com amics d'amics) ha fet que encara vulgui conèixer més, que no en tingui prou només amb aquest petit viatge, perquè si, se m'ha fet molt petit i molt curt. Voldria repetir cadascun dels minuts que he viscut allà, del "patronage" i de la "colonie", cadascun amb coses diferents i primordials. Hi va haver una nit a la "colonie", la nit de les cançons culturals, que no oblidaré mai, ja que em va semblar tant espectacular i tant autèntic que em va posar la pell de gallina com mai. Així doncs, l'únic que espero és poder tornar a fer el voluntariat l'any vinent i el següent i el següent...

IRINA HEREDIA:

Com a Graduada en Psicologia, la finalitat per la qual sempre s'ha regit la meva vida és ajudar a les persones (sobretot als infants), escoltar-les, entendre-les, empatitzar amb elles, aportar el meu granet de sorra i fer el possible perquè siguin felices i arribin allà on es proposin. Per aquest motiu sempre he volgut marxar de voluntariat fora del país, viure una experiència d'aquest tipus i crear vincles nous amb altres cultures. Tenia molt clar que realitzant el voluntariat qui s'emportaria més beneficis per dir-ho d'alguna manera seria jo, però mai pensava que aquesta experiència fos tan enriquidora. Puc afirmar sense cap tipus de dubte que realitzar aquest voluntariat m'ha canviat la vida. Pensareu que això és normal, que ja anàvem amb aquesta mentalitat. Si, és cert, però crec que ningú és pot fer a la idea de tot el que arribes a experimentar i a aprendre en tant poc temps. Estar aquest mes a Senegal m'ha ajudat a créixer com a persona, a donar-me'n compte que per ser feliç no necessitem res més que les ganes de viure i la companyia de persones amb la mateixa filosofia i la mateixa vitalitat.

Durant tot aquest temps que he estat allà he après un milió de coses, he tingut vivències increïbles, he conegut una filosofia de vida totalment diferent, la qual admiro, he crescut, he rigut i he plorat, però sobretot, he sigut feliç i he viscut, cosa que aquí no feia. La nostra societat ens ensenya a anar amb el pilot automàtic, a preocupar-nos per coses que son insignificants i no ens aporten res. Penso que tothom hauria de viure una experiència com aquesta per donar-se'n compte que regalar temps amb altres persones és el millor regal que un pot donar i rebre, ja que aquest no es pot comprar, és un regal exclusiu i únic.

No puc estar més agraïda a tots els nens i els monitors que han estat amb nosaltres, que s'han convertit en la meva família durant aquell mes, que m'han donat de tot sense rebre res a canvi. No vull que tot això acabi aquí, vull continuar creixent, experimentant, vivint i aportant el meu granet de sorra a tot arreu i sobretot, ser feliç.

ANNEXOS

Annex 1:

Annex 2:

Annex 3:

Annex 4:

Annex 5:

Annex 6:

Annex 7:

